

Péče o válečné poškozence.

(Podává odb. r. Dr. Voitech Elsnic.)

§ 9. — Podmínky výplaty zvýšeného důchodu.

Výměrem ze dne 7. ledna 1925, č. j. 218239/24, sdělil zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Brně stěžovateli, 100proc. válečnému invalidovi, že ministerstvo sociální péče po dohodě s ministerstvem financí povolilo mu výnosem ze dne 17. září 1924, č. j. 37945-V/1a-24, ve smyslu §u 9, zákona o požitcích válečných poškozenců č. 142/20, resp. č. 39/22 Sb. z. a n., zvýšení invalidního důchodu o 50% na dobu 3 let od 1. října 1924 za podmínek a předpokladů blíže tam vytčených, mezi nimiž bylo pod č. 6 uvedeno, že od zvýšeného důchodu bude odečten příplatek, kterého se mu snad ve zmíněné době podle ustanovení §u 10, zákona o požitcích válečných poškozenců č. 142/20, resp. č. 39/22 Sb. z. a n., dostane na osobu, kterou má stále ku své pomoci.

Dalším výměrem ze dne 23. listopadu 1925, č. j. 16143/25, přiznal týž úřad stěžovateli od 1. ledna 1924 do 30. září 1924:

1. invalidní důchod ročních Kč 2.243.55,
2. 50% drahotní přírážku ročních Kč 1200.—,
3. 10% příplatek na manželku Marii ročních Kč 240.— (úhrnem Kč 3.683.55).

Od 1. října 1924 na další přiznal mu:

1. invalidní důchod ročních Kč 2400.—,
2. 50% drahotní přírážku ročních Kč 1200.—,
3. 10% příplatek na manželku Marii ročních Kč 240.—,
4. 50% zvýšení základního důchodu ročních Kč 1200.— (úhrnem Kč 5640.—).

Ve výměru bylo podotčeno, že výnosem ministerstva sociální péče ze dne 17. září 1924, č. j. 37945-V/1a-24, bylo jmenovanému povoleno zvýšení důchodu o 50% od 1. října 1924 na dobu 3 roků, přísluší mu tudíž od 1. října 1924 nezkrácený důchod invalidní; 10% příplatek na manželku se přiznává již od 1. února 1922.

Dalším výměrem téhož úřadu ze dne 20. ledna 1927, č. j. 6278/27, ponechán byl výměr ze dne 23. listopadu 1925, č. j. 16143/24, v platnosti s tou změnou, že se válečnému invalidovi nepřiznává od 1. října 1924 10% příplatek na manželku, ježto výnosem ministerstva sociální péče ze dne 17. září 1924 č. j. 37945-V/1a-24, bylo jmenovanému povoleno zvýšení důchodu o 50% od 1. října 1924 do 30. září 1927.

Naříkaným rozhodnutím zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost invalidovu do tohoto výměru zemského úřadu a potvrdilo výměr ten, ježto rozhodnutím ministerstva sociální péče ze dne 17. září 1924, č. j. 37945-V/1a-24, bylo jmenovanému povoleno zvýšení důchodu o 50% od 1. října 1924, které je vázáno také podmínkou, že důchodci bude odečten z požitků příplatek, kterého se mu snad ve zmíněné době podle ustanovení §u 10, zákona o požitcích válečných poškozenců č. 142/20, resp. č. 39/22 Sb. z. a n., dostane na osobu, kterou má stále ku své pomoci.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správn. soud:

Vadnost řízení spatřuje stěžovatel v tom, že výměr zemského úřadu ze dne 23. listopadu 1925, č. j. 16143/25, neobsahoval doložky, z níž by bylo patrné, že od zvýšeného důchodu podle §u 9, zákona o požitcích válečných poškozenců má býti odečten od 1. října 1924 10proc. příplatek na manželku, takže naříkané rozhodnutí jest prý v rozporu se spisem, pakli vyslovuje, že zvýšení důchodu o 50% jest vázáno nějakou podmínkou.

Nejvyšší správní soud neshledal vytýkané vadnosti, uváživ, že žalovaný úřad se nedovolává na výměr zemského úřadu za dne 23. listo-

padu 1925, nýbrž poukazuje jen na své dřívější rozhodnutí ze dne 17. září 1924, v němž podmínka ta stanovena je. Nelze tedy tvrditi, že by tu byl rozpor naříkaného rozhodnutí se spisy.

Obsah naříkaného rozhodnutí vyčerpává se pak pouhým odkazem na právní moc dřívějšího rozhodnutí ministerského ze dne 17. září 1924, č. j. 37945/24, zejména podmínky č. 6 v rozhodnutí tom uvedené, že totiž od zvýšeného důchodu bude odečten příplatek, kterého se snad stěžovateli dostane podle §u 10. zák. o vál. poškozcích na osobu, kterou má stále ku své pomoci. Odvolávaje se na právní moc tohoto rozhodnutí, zamítá žalovaný úřad odvolání stěžovatelovo, kterým tento mimo 50% příplatku dle §u 9, cit. zák., domáhá se i výplaty 10% příplatku na manželku dle §u 10, cit. zák.

Jedině přípustné výtky mohly by tedy jen vytýkati, že úřad neprávem právní moci dřívějšího rozhodnutí se dovolává. Proti tomu však, že úřad se odvolal na právní moc dřívějšího svého rozhodnutí, neformuluje stížnost vůbec bodů stížních (§ 18. zákona o správním soudu), ne tvrdí, že by z nějakého důvodu žalovaný úřad nebyl býval oprávněn na právní moc rozhodnutí onoho se odvolati a tím stížnost stěžovatelu vyřídit.

Stížnost jen dovozuje, že nárok dle §u 10. nelze směřovati s příplatkem dle §u 9. cit. zák. Námítkou tou ale neobrací se proti naříkanému rozhodnutí, které se otázkou tou nezabývalo věcně, nýbrž má ji za vyřízenou rozhodnutím ze dne 17. září 1924. jehož právní moci se dovolává. Proto nemohl se ani nejvyšší správní soud otázkou tou věcně zabývati (§ 5. zákona o správním soudu).

Proti vlastnímu obsahu naříkaného rozhodnutí — výroku o tom, že sporná otázka byla vyřízena již právoplatným rozhodnutím ze 17. září 1924 — stížnost kromě bezdůvodné výtky rozporu se spisy jiné námítky nemá.

Z toho plyne, že nelze se vůbec obíratí otázkou, zda původní výrok ministerstva o zvýšení invalidního důchodu po rozumu §u 9 zákona o požitcích válečných poškozců odpovídá zákonu.

Dospěl proto nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 1928, č. j. 21312/27.)

§ 14. — Nutnost splnění veškerých podmínek zákonem stanovených.

Výměrem ze dne 9. prosince 1926, č. j. 307121/26, nepřiznal zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Čechách stěžovatelce důchod vdovský od 1. dubna 1926, poněvadž bylo konaným šetřením zjištěno, že se provdala dne 14. dubna 1918, tudíž po události, zakládající nárok na invalidní důchod a manžel její nebyl v té době aspoň 80% práce neschopný; nejsou tudíž splněny předpoklady §u 14 zákona č. 142/20, ve znění zákona č. 39/22 Sb. z. a n., a nemá nároku na vdovský důchod.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 7. dubna 1927, č. j. 10110-V/1a-27, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost do hořejšího výměru a potvrdilo výměr ten z těchto důvodů:

Podle §u 14, odst. 1, zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., pokud se týče zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., má vdova, která po události zakládající nárok mužův na důchod vstoupila ve svazek manželský, nárok na důchod vdovský:

1. byl-li v této době invalida aspoň z 80% neschopen k výdělku,
2. vstoupil-li ve svazek manželský před dokonáním 30. rokem nebo v 5 letech po zjištění invalidity a
3. trvalo-li manželství aspoň jeden rok nebo bylo-li dříve přerušeno náhodnou smrtí manželovou.